

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfintei Virginia

O, nu vă lăsați spre neputință, copii care-Mi scrieți cartea cuvântului Meu din zilele acestea, căci el aduce apoi peste voi noi puteri când vouă vă sunt de atâtea ori doborâte puterile, puterile Mele din voi, nu ale voastre, fiilor copii. O, e mare război în cer, dar uitați-vă cât de mare stau la cârma luptei, și dați-vă unul altuia puteri în porți și stați porți pentru cuvântul Meu ca să-i pot da ființă pe pământ și să se împlinească el și să se vadă cum Eu, Domnul, din lumea cea nevăzută cuvintez și lucrez spre vedere ca să Mă arăt, prin cuvânt împlinit Dumnezeu adevărat peste tot și peste toate. Amin.

Lumea îngerilor stă mereu în slujba planurilor Mele, a Scripturilor Mele ca să le împlinească. Lumea îngerilor e cerul, și au dat îngerii Mei luptă mare împotriva îngerilor întunericului acestui veac lumesc, îngeri care voiau să Mă biruiască de la cârma luptei. Eu însă v-am poruncit vouă să ridicați mânuțele și să-Mi cereți Mie să încep să fac biruință din cer pentru țara Mea și a voastră, țara cuvântului Meu, și să dobor în zilele ce vin planul lui antichrist, care se zbate cu puterea și cu lucrarea diavolului să-Mi stăpânească el pământul alegerii Mele, pământ pe care Eu sunt Stăpân, Eu și planul Meu cel pentru sfârșitul fărădelegii de pe pământ. Amin.

Am proorocit în dimineața sărbătorii zilei de pecetluire cu legea sfințeniei peste grădinița cuvântului Meu, zi care a fost zi de jale (*12 decembrie 2004, ziua alegerilor prezidențiale în România, n.r.*), am proorocit că voi face trezire peste poporul român și duh de bărbăție, și că voi căpătui zilele stăpânirii lui antichrist, iar lumea îngerilor, la auzul cuvântului Meu cel rostit pentru acest început de biruință, a dezlănțuit război din amândouă părțile, iar Eu am vegheat și am început cu zile de biruință. Am biruit tot ce diavolul a plănuit din vreme prin toate descântecurile lui, căci voi v-ați rugat, precum Eu v-am vestit și v-am învățat, iar în ziua când lovitura împotriva biruinței Mele a vrut să fie dată v-am spus să-Mi cereți cu mânuțele și cu inimioarele ridicate spre Mine toate odată într-un glas pe cel ce va să biruiască împotriva a tot planul diavolesc, pregătit să-Mi curme mersul Meu spre zilele gloriei țării întoarcerii Mele cuvânt pe pământ, și așa Eu am împlinit, iar lumea îngerilor buni și a celor răi care au făcut război între ei au sfârșit ziua cu biruința de partea Mea, și așa voi sta Eu la cârma luptei nevăzută între cele două feluri de lumi ale îngerilor, și așa voi aduce Eu înaintea Tatălui, apoi, toată biruința Mea, căci toate Îmi vor fi supuse, ca apoi Eu să le supun Tatălui, împreună cu Mine și cu toți iubitorii de Dumnezeu. Amin.

O, copii zdrobiți în porți, să nu se scurgă ziua aceasta fără ca Eu, Domnul, să nu o însemnez în cartea Mea cu voi, ziua intrării în cele ce nu se văd a trâmbiței Mele Verginica. Să vă ridicați așa cum puteți, să ne ridicăm unii pe alții, Noi pe voi, și voi pe Noi, fiilor copii, fiilor cuvântători, și să-i dăm glas cuvântului de sărbătoare, de pomenire a trâmbiței Mele care a sunat înaintea Mea ca să pregătească ea zilele Mele de acum cu voi peste pământ, căci acum Eu, Domnul, trâmbitez în toate laturile ca să sfârșesc ce a mai rămas de lucrat pentru supunerea a tot și a toate înaintea Tatălui Savaot. Amin.

Hai, Eu vă dau putere, vă iau neputința, vă iau povara care vă apasă și v-o dau pe a Mea, chiar dacă Mi-e așa de milă de voi pentru poverile de pe voi. Să ne miluim unii pe alții, să ne mângâiem, că nu are cine, fiilor copii, și să lucrăm lucrarea zilei, căci Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez, și voi să lucrați, că lucrarea lui Dumnezeu nu stă din lucru chiar dacă omul nu lucrează la ea, nu stă în ea, nu ia din ea ca să fie ca Dumnezeu, lucrător, și nu fără de lucru să stea omul. Sunt cincizeci de ani de când glasul Meu roagă pe om să lucreze pentru Mine și nu am putut până la voi să fac omul să-și lase lucrul și rangul și casa și coasa ca să facă apoi lucrul

Meu, și să învețe mai întâi să-l facă. Am folosit-o pe Verginica de trâmbiță prin care să-i strig pe oameni să audă glasul Meu și să împlinescă ei cuvântul Meu. Douăzeci și cinci de ani am trâmbițat prin ea (1955-1980, n.r.), și apoi am trecut cu ea în cele ce nu se văd, și s-a făcut serbare în cer pentru ea în ziua aceea, pentru intrarea ei între sfinții cei mari cu lucrarea, și mulți de pe pământ mijlocesc acum la Mine prin ea pentru mântuirea lor, iar sfinții și îngerii serbează azi ziua ei de intrare în cer și încă aproape douăzeci și cinci de ani de lucrare a ei, dar din cer acum. Amin. Grăiesc cu ea și îi amintesc de cartea ei din mijlocul poporului Meu și al ei și al vostru, fiilor din porți, și Mă uit în ea și văd cum Eu vă spun prin cartea ei acum un an să fiți sfinți din zori și până în zori, și tot așa să vă și rugați, și să plângeți cerând biruința Mea și a voastră peste pământ, și să plângeți rugându-vă pentru duh de umilință peste cei fără de umilință, și să căutați să fiți cerul pe pământ, și toți odată să căutați așa, toți întru unul. Amin.

Cu dor și cu jale a grăit trâmbița Mea în cartea ei acum un an, și rar de tot intră ea în cartea ei ca să vă țină de mână așa cum v-a promis când Eu i-am spus să-și facă între voi carte și să vă povățuiască deosebit prin ea. Acum opt ani Eu, Domnul, am pus-o să-și înceapă cartea ei cu voi ca să vă țină strânși de mână prin ea, dar ei îi trebuie iubire și primire și dor de la voi la ea, copiii ai poporului Meu și ai ei și ai celor ce vă sunt vouă călăuză din partea Noastră. O, ce mare e lucrarea cerului cu voi, iar voi trebuie să fiți cât ea dacă voiți s-o și purtați, ca să-i puteți apoi sprijini pe cei de sub povara ei, fiilor. O, ce dor îi este trâmbiței Mele Verginica să vă povățuiască încă, fiindcă ea are carte între voi.

Cu tine, Verginico, sunt venit la ei; cu tine și cu apostolul Andrei, căci el a fost cu Noi martor la pecetluirea cu sfințenia Domnului peste grădinița cuvântului care curge din cer în ea ca să adape pământul. Deschide gurița și arată-te apoi și dă-le lor apoi! Amin, amin, amin.

– Arată-Te cu mine, Doamne, căci Tu ești Stăpânul meu și al sfinților Tăi, iar sfinții nu au altă bucurie în afară de Tine. Fă-mi intrarea în cartea mea cu poporul cuvântului care coboară din cer pentru facerea din nou a toate pe câte le-ai făcut la început, căci s-au învechit de la relele din om. Fii ușa mea de intrare la poporul Tău și al meu. Sunt zilele sărbătorii biruinței Tale peste pământ cu legea Ta cea pentru vecii, legea sfințeniei. Amin.

Sfințenia este cea mai mare iubire care poate sălășlui în trupul celui ce are în el iubirea lui Dumnezeu. Sfințenia este poarta prin care omul intră la Dumnezeu și Dumnezeu la om. Această iubire a fost iubirea cu care Tu ai coborât pe pământul român în anul șapte mii cinci sute de la facerea lumii, an când ai întocmit grădinița cuvântului Tău de azi și chivotul de pe ea. Amin.

Ia-mă și mă du în cartea mea ca să le grăiesc celor ce Te iubesc cu dor la sfârșit de timp, să le grăiesc de această neasemuit de mare iubire; iubire care nu are cum să nu strălucească dinăuntru celui ce o are pe ea de viață. Ia-mă, Doamne, că Tu ești ușa oilor, și cine intră prin Tine, va intra și pășune va afla, și eu le voi da lor. Amin, amin, amin.

– O, Verginico, trâmbiță dată Mie de Tatăl de am cântat din ea mai înainte ca să vin cuvânt de facere din nou a lumii! O, ce dulce chemam, ce dulce cântam din tine, din fluierașul dat Mie de Tatăl ca să cânt și să se adune la glasul lui oile la Mine, oile care cunosc și iubesc pe Dumnezeu și sfințenia Lui! Hai în cartea ta, și voi cânta, și vei cânta, și vom hrăni pe cei ce vor pășuna la glasul Meu și al tău. Amin, amin, amin.

O, fiți gata în porți, copiii străjeri în calea cuvântului Meu. Fiți ochi și urechi acum când aproape totul doarme, iar Noi veghem la porți, veghem și Noi și voi. Amin. Sunt la porți cu trâmbița Mea Verginica și cu apostolul Andrei, iar voi sunteți găsiți așteptând. Deschideți și vindecați-vă de neputințe, căci Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez, și voi lucrați, și din greu lucrăm, căci vremea aceasta este tot mai grea, tot mai apăsătoare, iar Duhul Sfânt nu mai este iubit și căutat de om pe pământ.

Gata, Verginico, ți-am fost ușă de intrare în cartea ta. Așează-te și păstorește și fă tu întoarcere la ziua în care tu ai fost luată pe brațe de îngeri și dusă în brațele Tatălui și ale Fiului Său mângâindu-te cu mama Mea Fecioara, care stă de-a dreapta Noastră în slavă. Eu și cu Tatăl privim ziua aceea și odihna ei și durerea ei și lucrarea ei cea plină de slavă. Amin, amin, amin.

– *O, ce dulce deschizi Tu cerurile, Doamne, de parcă toate veacurile lor sunt numai o zi, numai o clipă când Tu le deschizi pe ele ca să se vadă! Tu ești mereu astăzi. Tu ești parcă o singură zi, Doamne, și toate într-o zi Tu ești, căci toate înseamnă Dumnezeu Făcătorul. Amin.*

Sfințenia este cea mai mare iubire pe care omul cel iubitor de Dumnezeu I-o poate da Domnului, căci atunci omul se dă el Domnului și nu iubirea lui se dă. Omul în zadar Îi dă Domnului dacă nu se dă el Domnului, o, Doamne! Această iubire cu care Tu ai venit acum, la sfârșit de timp, ca să pecetluiești cu ea grădinița cuvântului Tău, despre ea voiesc eu să cuvintez și cu cele despre ea să hrănesc poporul care aude glasul meu, fluierașul care a fost al Tău pe pământ vreme de douăzeci și cinci de ani, bunule Păstor al celor buni care știi să-Ți audă glasul ca să vină după Tine apoi, și să afle pășune, Doamne, și să iubească gustul ei cel sfânt, și alt gust să nu mai guste și să nu mai caute, că dulce este sfințenia, și nu este o mai mare iubire în om ca și ea înaintea Ta. Ea este cuminte, ea nu mai însetează și nu mai înfometează pe om, pentru că ea are totul, și ea vede pe Dumnezeu, căci este ființă scumpă la Tine, și locuiește în trup sfânt, și îl face pe el să strălucească pentru ca ea să se mărturisească, fiindcă nici o strălucire, nici o lumină nu poate să nu se mărturisească. Nu poate lumina și strălucirea să se facă nevăzute. Nu poate sfințenia să nu lumineze și să nu strălucească din locașul ei. Cei ce au iubirea Ta în ei, aceia cu ea iubesc și prin ea se sfințesc, și apoi ei strălucesc și luminează în jur, și nu e nimeni să se facă lumină a lumii dacă nu se face locaș al sfințeniei Tale, Doamne al oilor Tale care Te cunosc pentru că Tu le cunoști așezându-Te în ele cu iubirea Ta, căci au zis Scripturile: «Cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Săi». Amin.

O, Doamne, Tu ești parcă numai o zi când le deschizi pe cele ce sunt ca să se vadă. O, ce dulce deschizi Tu cerurile! Iată ziua în care m-am unit cu cei din cer. De pe brațe, pe brațe am fost luată. Iată ziua aceea și odihna ei și durerea ei și lucrarea ei cea plină de slavă! Eu de pe brațe, pe brațe am fost luată. Mănuța care scrie cuvântul Tău, acum o sărut cu mare umilință, căci cei din cer au mare prețuire pentru cei de pe pământ care se închină lui Dumnezeu pentru Domnul și nu pentru ei, căci și eu tot așa am făcut pe pământ dacă Ție m-am închinat ca să faci din mine folos pentru cer și pentru Scripturile scrise de Tine, Doamne. Am fost în ziua aceea ținută în brațele acestor mânuțe de copil care m-a iubit pentru Tine. Ea a fost copil dulce de la nașterea ei, și cu mare iubire ai vegheat Tu peste ea, și apoi ai făcut din ea flacăra, și ai adus-o la Tine și lângă mine, Doamne, și iată, fericit este cel ce trece prin foc și se face flacăra atunci când Dumnezeu face aceasta peste om. În ziua aceea ea m-a prins în brațe și și-a pus obrazul pe fruntea mea ca să mă mângâie cu toată ființa Ta din ea în clipa trecerii mele la Tine. A făcut așa ca să-mi facă mângâietoare clipa aceea, ca să mă umple de putere pentru durerea pe care aveam să o trec rupându-mă din mijlocul poporului pe care-l povățuiam spre Tine ca să ai Tu popor. Mi-a făcut ea dulce ultima suflare, clipa în care ea m-a sărutat cu mângâierea din ea, și apoi m-a dat Ție și, de pe brațe, pe brațe am fost luată spre odihnă, iar durerea cea plină de slavă s-a făcut bucurie și dor pentru cei ce m-au iubit, căci fericiți sunt cei în care iubirea Ta nu apune, nu moare, nu uită, nu se stinge. De atunci eu sunt mângâiată în cer, iar când grăiesc de lângă Tine peste poporul Tău, găsesc mânuțele din ale căror brațe Tu m-ai luat pe brațe, le găsesc că mă primesc și că mă mângâie și că mă așteaptă cu cuvântul și că mă trăiește, Doamne, dar lacrimioarele ei nu i le pot șterge, pentru că suferința este taina cea mare care-L leagă pe Dumnezeu de om, iar lacrima este mângâierea și puterea suferinței, Doamne. Mânuțele care m-au închinat Ție când ai venit cu sfinții și cu îngerii să mă iei și să mă așezi în odihnă, le sărut, le mângâi, le dau putere pentru ființa Ta care se face cuvânt prin ele când Tu treci cu glasul Tău din vas în vas ca să ajungi până la inima omului, Doamne. Amin.

voi nu-l cunoașteți ca și pe Domnul Dumnezeu vostru, Care vi Se descoperă, numai să știți să-L vedeți în cuvântul Lui, numai să știți să credeți și să-L credeți prin tot cuvântul gurii Lui care vă cere rodul lui de la voi. Amin. Nu uitați că mângâierea cea de la voi pentru El se face din mult dor și din mult cuvânt. Nu vă culcați și nu vă sculați în nici o zi până nu luați o gură din cuvântul Lui cel ce vă îndeamnă la sfințenie, la carte multă, căci aceasta face sfințenia în voi. O, Învățătorul vostru v-a dat multe, multe cărți, multe suluri de cuvânt ca să-L vedeți pe El în cuvântul Lui, iar mângâierea Lui se face din mult cuvânt de pe pământ. Nu uitați că cei îndurerați pentru El se fac cuvânt spre El și între ei, cu lacrimi văzute și nevăzute, căci ei Îi simt durerea dacă știu să nu uite cartea cuvântului Lui. Nu uitați ce v-a spus El, că iubirea Lui din voi nu puteți s-o luați și s-o aveți din lături, și că voi trebuie să fiți iubirea și să vă dați Lui cu dor așa cum s-au dat Lui sfinții și mucenicii și mucenițele, numai Lui cu iubirea Lui din inimioarele lor care încăpeau cerul și pe Stăpânul a toate câte sunt și vor fi. Amin.

Cartea mea cu voi este mânuța mea cea fragedă, cea mlădioasă care vă ține de mânuță ca să nu vă pierdeți, copii așteptați de sfinți, căci fericiți și sfinți și așteptați sunt cei ce iubind în Domnul se dau Lui fără de zbucium, fără de apăsări, fără de alt dor în ei.

O, fii crescuți cu cuvântul cel mângâietor, cea mai mare iubire este sfințenia, căci atunci omul se dă Domnului și nu iubirea lui se dă. Sfințenia este cuminte. Ea nu însetează și nu înfometează după nimic în om în afară de ea, pentru că ea are totul și dă totul, și ea vede pe Dumnezeu, căci ea este ființă scumpă la Dumnezeu în om, pentru că locuind în trup ea strălucește și se mărturisește din cei ce au în ei iubirea lui Dumnezeu și cu ea Îl iubesc pe El, și cu ea ei se sfințesc și se închină pe ei Domnului, pentru Domnul și nu pentru ei. Amin.

O, fiilor, fericiți sunt cei ce trec prin foc și se fac flacără așa cum s-au făcut cei ce trudes înaintea cuvântului Domnului când el vine la voi cu trudă mare, fiilor. Prețuiți această oboseală pentru voi a acelor ce stau sub sarcina venirii Domnului la voi cuvânt. Eu sunt în ei, și Domnul este flacără în trupurile și în duhurile și în cuvântul lor, numai să voiți voi să fie ei așa pentru voi când ei dau să ardă din voi cu cuvântul lor tot ceea ce nu înseamnă Dumnezeu în om și din om. Amin.

O, e mare prăpastie să fiți mici și fără mână tare peste voi și în care să credeți și sub care să stați și în care să vreți să fiți ca în mâna Domnului, căci eu în ultima mea povață peste fii am spus tuturor celor ce se vor lăsa să fie fiii lui Dumnezeu pe pământ să se lase conduși și păziți și zidiți de cei mai înțelepți, de cei mai ascultători, căci aceia sunt cei mai înțelepți, și nu altfel înseamnă aceasta; de cei mai blânzi care știu să-L îmblânzească pe Domnul ca să nu lovească în neascultători sau răsfățați, sau mofturoși, sau pretențioși, sau încrezători în ei mai mult decât în cei ce străjuiesc cu Domnul din ei, sau gâlcevitori, sau obositori prin iubirea de sine din ei, sau împiedicați în ei înșiși, sau fricoși până și de umbra lor, sau puțin sânguitori pentru viața sufletului care se hrănește din Dumnezeu și nu de pe pământ.

V-am povățuit în cartea mea cea încă din vremea trupului meu scrisă peste fii și peste fii din fii, și am lăsat în ea povețele vieții, dar cine nu se uită în ea ca să crească și nu să se sperie de necreșterea lui, acela este fricos, acela se teme de cer, de viața cu cerul, și cade acela în viața cea de pe pământ, viață care se strică precum omul cel făcut din pământ și din om se strică, și apoi dă seama pentru aceasta înaintea Celui ce pe toate le-a făcut spre zidirea și spre bucuria cu Domnul a omului și nu spre despărțirea omului de Dumnezeu, cum i se întâmplă omului din pricina celor atât de alunecoase de pe pământ, făcute de om pe pământ pentru căderea omului care-și hrănește duhul său cu duhul cel căzut al îngerilor care s-au suit peste Dumnezeu, și apoi au căzut, și apoi s-au răzbunat pe om ca să-l facă și pe om diavol ca și pe el, înger potrivit lui Dumnezeu și omului.

O, fiilor care căutați să crească și nu să scadă Domnul în voi, nu uitați că suferința care doare în trupul dar și în sufletul vostru este taina cea mai mare care-L leagă pe Dumnezeu de om, iar lacrima ei este mângâierea și puterea suferinței, și nu este ea slăbirea inimii omului, ci

este mulțumirea inimii lui, fiilor. O, sunteți tare mititei! Eu însă nu voiesc să fiți ca cei mititei care nu ascultă, care nu au înțelepciune, care nu cresc cât Dumnezeu, ci voiesc să fie mare Domnul în voi și să încapă în voi, căci El numai în cei mici, în cei cuminți încape, fiilor; în fiii cei copii încape, așa cum încape în cei ce-L aduc pe Domnul la voi cuvânt de facere a omului și a toată firea care iarăși se va face, căci toate s-au învechit de la despărțirea omului de Dumnezeu, și toate se vor înnoi de la omul cel înnoit cu duhul și cu vederea lui cu care vede pe Domnul în cuvântul Domnului de peste om. Amin.

Eu vă iau în brațe în taină cerească și vă mângâi rugându-vă cu lacrimi de foc și de har împlinitor în voi și între voi să vă hrăniți cu dor, cu toată ființa voastră să vă hrăniți cu Trupul și Sângele Domnului, de la care să aveți viață în voi și unii de la alții viață toți, căci dacă nu aveți viața Lui, și pe El în voi, această boală se ia și se face nepăsare de viață în voi, și apoi I Se face frig Domnului afară din voi așteptând și disprețuit oftând.

O, să știți că pe Domnul Îl tare doare de cei care-L poartă între voi și spre voi. Ei slavă nu caută, căci seamănă cu noi, ci mai degrabă iubesc să poarte durere de la cei ce nu iubesc cu iubirea Domnului în ei spre El.

O, învățați cartea venirii Domnului, fiilor! Învăța, Israele, venirea Domnului la tine și ia-L în casa ta când Îl ai aproape, ca să nu plângi de plânsul Lui de la tine.

Învăță-i, Doamne, că eu mult i-aș învăța și i-aș tot învăța să Te iubească, să nu Te disprețuiască, să nu se disprețuiască disprețuind căutarea Ta la ei. Învăță-i, că iată, suntem aici cu ei, iar apostolul Tău Andrei îi voiește veșnic botezați în Trupul și în Sângele Tău, în baia nașterii de sus a omului sfânt, Doamne Mângâietorule. Amin, amin, amin.

– Iată, și eu, apostolul Tău, bunule Învățător, îi cuprind în cuvânt și le spun așa: Aveți sare între voi, aveți viață în voi, și apoi între voi! Nici unul din cei ce v-ați născut din Domnul Iisus Hristos, Care S-a coborât din cer și iarăși S-a suit și iarăși a venit, și la voi a venit, nici unul din voi să nu pară că a rămas în urmă, căci în urmă este diavolul, care-l trage înapoi din Dumnezeu pe om, iar înainte este ascultarea cea dulce care-l așează pe om în sfințenie fie prin iubirea Domnului din el, fie prin lacrima suferinței de trup și de duh, spre slava Stăpânului a toată firea.

Viață lângă viață să fiți voi, căci sunteți poporul Domnului, Cel ce S-a născut din Tatăl și din Fecioară, și din mormânt apoi, ca să vă dea naștere de sus prin jertfa Lui cea pentru voi. Faceți-L pe Domnul să vă iubească cu mângâiere și nu cu suferință peste voi, căci iubirea Domnului pentru fii merge până acolo unde nu poate să-și piardă fiii, și nici fiii pe El. Amin.

Sunteți însemnații Domnului, și diavolul vede semnul Domnului în voi și pe voi. Nu cumva să nu fiți îmbrăcați în Domnul în toată clipa de câte ori El Se dă vouă de veșmânt, căci scris este că diavolul țipă turbat să vă piardă, să vă smulgă înapoi, și apoi să vă înșele, și apoi să vă doară fără vindecare. Fiți sfinți, căci Cel Sfânt vă ține sub mantia Lui. Fiți miloși, că sunt plini de durere și de suferință pentru Domnul și pentru voi cei de sub sarcina venirii Domnului la voi.

Iar Tu, Doamne, fă-Te putere și iubire în ei, ca și în mine, și fă din ei botezători ai lor prin iubirea Ta din ei, prin lucrarea Ta din ei, ca unii pe alții Ție să Ți se dea. Amin, amin, amin.

– O, această sărbătoare s-a făcut strigare, s-a făcut rugăciune din cer peste voi, fiilor. Eu, Domnul, întăresc peste voi pe cei din porți, pe cei din partea Mea învățători ai mersului vostru cel sfânt, căci fericiți sunt cei ce mereu trec prin foc, și focul prin ei, și se fac ei flacăra atunci când Dumnezeu voiește aceasta de la om. Cuvântul Meu din mijlocul vostru să vă fie pecete de Duh Sfânt, spre duh de ascultare cu iubire în ea, căci pentru voi ascultați, și pentru Mine faceți binele acesta și nu pentru ei, iar Eu, Domnul, tot așa vă voi da vouă. Amin.

O, Verginica Mea, fluieraș duios după fii născuți din Dumnezeu! S-a mângâiat mama Mea Fecioara de apa ta pusă la rădăcina sădirii Mele cea nouă, cea pusă la rodit pentru slava Fiului ei. Te-a mângâiat cu mare iubire mama Mea, Verginico. Ea mereu îți este recunoscătoare pentru jertfa ta atât de mare, atât de mare dată pentru venirea Mea după două mii de ani iarăși de la Tatăl după om. Amin.

– Iar eu, Doamne, trâmbița Ta cea de dinaintea arătării Tale cuvânt de facere din nou a lumii, mă închin înaintea mamei Fecioară, mama Ta și a mea și a poporului sfânt de pe pământ, că dulce este mama pentru fii dacă ea are fii, Doamne. Mă închin ei, și cu aplecare o rog să le dea lor putere pentru iubirea Ta din ei. Amin, amin, amin.

– O, fiică a ascultării celei desăvârșite, eu, mama Fiului lui Dumnezeu, ascult și mă mângâi pentru Fiul meu Cel durut după fii. Ți-am ascultat înfiorată strigarea după ei și îmbărbătarea ce le-ai dat lor, și le poruncesc îngerilor buni să biruiască din calea lor, din inima lor și din cugetul lor tot ceea ce nu înseamnă Dumnezeu, și să fie ei ieslea iubirii lui Dumnezeu din om între toți cei ce doresc și plâng ca și Dumnezeu după om. O, odihnește-te acum în duhul sărbătorii tale cea din mijlocul cerului. Amin.

Iar Tu, Fiule născător, lasă-Te în ei cu dorul Tău de ei și de om. Amin, amin, amin.

– Eu, Domnul, sunt purtat în slava sărbătorii care se slăvește între sfinți pentru Verginica, fluierașul cuvântului Meu, și pentru apostolul Meu Andrei, care însemnează cu botez de credință țara întoarcerii Mele cuvânt între oameni. Amin.

La început a fost Cuvântul, și mai întâi de toate a fost El, și Eu eram Cuvântul, și din Tatăl cuvântam, iar la sfârșit tot așa sunt, și fericit este cel ce știe să Mă vadă în cuvântul Meu și să creadă și să Mă creadă prin tot cuvântul gurii Mele.

Fericit este cel ce stă cuminte și în mulțumire sub mila venirii Mele care se împlânzește după puterea omului, căci Eu sunt foc mistuitor, și tot așa este și cuvântul Meu care se atinge de fărădelegea de pe pământ și din om ca să nu mai fie ea, ci să fie sfințenia și cei ce strălucesc prin ea înaintea cuvântului Meu, care înseamnă venirea Mea, venirea Fiului lui Dumnezeu peste toate neamurile oamenilor de pe pământ, după tot felul lor. Amin, amin, amin.

01/14-12-2004